

WE ZIJN WEER IN AFRIKA.

Reisbrief uit Senegal, januari 2013

We zijn er al vanaf 4 januari en nu zijn we al ruim over de helft.

We werden in beslag genomen door de oorlog bij onze burens in Mali.

Gelukkig lijkt dat nu wat rustiger.

Ik heb het stuk van Dakar naar in ons huisje in Senegal in één keer gereden (bijna vier uur over 130 km.) Ze hebben na het regenseizoen de weg gerepareerd. Het is nu een feest daar te rijden. Je was je leven en je auto niet zeker, maar nu...onvoorstelbaar.

Bij aankomst, eind van de dag, wil ik eerst het bed opmaken, maar de lakens zijn nog bij de burens. Zij zouden ze wassen zeven maanden geleden. Er wordt gezocht. Het huis is niet zo groot, maar de stapels wasgoed des te groter. Gelukkig worden ze gevonden, maar nog vies.

Ik neem ze mee onder mijn arm en pak het reservelaken dat we altijd bij ons hebben uit mijn koffer, installeer mijn klamboe (ook altijd mee in de reisbagage) rol mij in het laken en val als een blok in slaap. Midden in de nacht wordt ik gestoord door een enorme rat die aan het rietendak knaagt en geen rekening houdt met mijn nachtrust. De volgende morgen grote schoonmaak. Fati, het meisje zonder ouders, is mijn trouwe hulp. Zij zit voor mijn deur te wachten tot ik klaar ben met mijn wasbeurt met de halve emmer bijna zwart maar schoon water. We openen de deuren van de kamer die ik heel trots oceaankamer noem. Daar worden de trainingen gegeven, maar nu is alle afval van de storm hier opgeslagen.

We slepen samen met Pape alles naar buiten. Pape is bang dat het meegenomen wordt. Ik probeer hem te overtuigen dat het beter is op te ruimen door iemand die het gebruiken kan dan door de kamer als opslag (lees vuilnisbelt) te gebruiken. Dat er volgende week een training is, spoort hen niet aan. Dan meld ik de vergadering van de gezondheidspost vanmiddag en dat geeft de doorslag. Na een half uurtje komt Fati mij roepen: Een slang in de kamer, nou ja in de vuilnisbelt, meer dan een meter lang, en het krioelt van de kakkerlakken en andere families, krakers die geen huur betalen, ik zal u de plaatjes besparen. Twee jongens komen met een paard en wagen de restanten van de storm opladen en vertrekken tevreden met hun handel naar het grote dorp.

De dove kinderen komen aanrennen als ik voor hun huis stop. Het dak is gerepareerd en enthousiast poseren ze voor mij voor hun huis samen met andere kinderen uit de buurt.

De volgende morgen word ik vroeg, ongeveer om zes uur, gewekt doordat ik voel dat er iemand voor mijn slaapkamer zit. De slaapkamer is de enige werkelijk eigen plek in huis. Ik kleed me vlug aan en loop naar buiten. De jongen draagt alleen een voderige vuile kapotte onderbroek, heeft een lege blik en is duidelijk in de war. Hij wil naar binnen, ik loop achter hem aan en hij gaat snel in mijn bed liggen. Ik maak hem duidelijk dat het mijn bed is.

Hij heft zijn handen op en wijst op mijn bed, ik begrijp uit zijn gebaren: jij ligt daar niet en ik wil slapen. Ik smeer een broodje met imitatie chocolade pasta van gisteren en biedt het hem aan. Hij weigert, maar ik leg het op een voor hem zichtbare plek, even later wil hij het pakken, maar ik ben hem voor. In Afrika eten we niet in bed, de beestjes weetje wel? Ik zeg het met stem in zijn taal en met gebaren. Een flauwe grijns van begrip. Ik neem het broodje mee naar buiten.. Hij kijkt en kan de verleiding niet weerstaan. Grist het uit mijn handen en zet het op een lopen.

Ik weet het, ik ben in Afrika. Ik ben thuis. Het werk kan beginnen.

In de middag komen de commissie en de leden van de gezondheidspost hier vergaderen. Gelukkig is de oceaankamer met de matrassen op de grond weer schoon. Het waait hard en het zand stuift door alle openingen.

De storm van augustus heeft grote schade aangebracht in het ziekenhuisje. Ook is het te klein, de mensen liggen vaak buiten op de open binnenplaats. Er moet nodig een extra zaal komen. Als het mogelijk is ook een tuinkamer. De muur is weggevaagd. Er is daardoor teveel inkijk en teveel zand binnen.

We spreken af dat er een begroting gemaakt wordt. Het zijn harde werkers deze mensen.

De aannemer, de schilder en de motorenspecialist komen langs om mij te begroeten en terloops te vertellen dat ze geen werk hebben op dit moment, maar wel een vrouw en kinderen die willen eten. De schilder wijst op de motorenspecialist en zegt: 'Hij heeft nu drie vrouwen en vijftien kinderen.' Ik schrik even maar dan weet ik weer dat hij twee broers heeft verloren in de storm, en dat hij nu de vrouwen van zijn broer

hoort te trouwen en voor hen hoort te zorgen.
Ik laat hem onze generator een controlebeurt geven.
De rat is gevangen en naar zijn laatste rustplaats gebracht. Het was een kanjer (van formaat).

Een warme groet uit Afrika,

Woodi Wiljo Oosterom.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en
ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org